

пски столицы. Ако бы Архієпископъ Охридско-Българскій нѣмалъ пълнѣ и самостоятелнѣ власть, то онъ не бы могъ безъ всекое сношеніе съ Цариградскій Патріархъ и безъ позволеніе на той Патріархъ да зима отъ Епископытъ си клирицы и да ги прави владыцы, и Властаръ не бы му приписалъ тѣхъ власть, а напротивъ Властаръ, каквото Цариградскій Іеромонахъ, поскоро бы отнеслъ тѣхъ власть камъ свойтъ Патріархъ, или пакъ каквото объяснитель на църковнитъ каноны, обвинилъ бы Българскаго Архієпископа за преступленіе на правилата и узаконеніята Вселенскихъ Соборовъ; но на противъ, Властаръ, каквото видѣхме, направо и открыто утвърждава, що църковь българска не е подчинена ни одному Патріарху и що Архієпископъ Българскій има право да зима клирицы отъ подвластнытъ му епископы и да ги възводи въ епископскій чинъ, и при това още Властаръ говори за такво едно право, което съществува въ негово време и предъ очитъ му, а не за такво, което нѣкогда да е съществувало. И дѣйствително Охридско-българскій архієпископъ ся ползовалъ съ пълна власть и самостоятелность и во всекое свободно отъ политически обстоятелства време могъ е да ѣхъ простира надъ свичкытъ страны, усвоенны отъ Юстиніана на Охридска архієпископія. Изъ исторія е извѣстно, що въ четиринадесето столѣтіе въ царствованіе Душана, ся образовъ независимо Сърбско-Ипекско Патріаршество. Но това Патріаршество ся яви и ся утвърди отъ първъ пѣтъ само съ соизволеніе на Охридскійтъ архієпископъ, каквото таковъ, който е былъ самовластный църковный начальникъ и распорядитель и на тая страны, изъ които ся състави округъ на Ипекскійтъ архієпископъ или патріархъ, исто така, каквото и Охридска независима архієпископія съ подчиненнытъ ѣ области ся яви и ся утвърди отъ Юстиніана по соизволенію Папы Вигилія, който бѣше църковный начальникъ надъ тая архіє-